

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 150

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 martie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 730 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2–4
Decizia nr. 731 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	4–6
Decizia nr. 763 din 18 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4), art. 34 alin. (1) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	6–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
124. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 al Administrației Naționale de Meteorologie, care funcționează sub autoritatea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.....	10–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
17. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 205/2007 privind aprobarea laboratoarelor naționale de referință și a atribuțiilor acestora.....	13
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 3 din 19 ianuarie 2015 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 730**

din 16 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Emilia Băleanu și Renate Lyttle în Dosarul nr. 12.314/325/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 255D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că, la dosar, partea Emilia Băleanu a depus o notă prin care învederează Curții cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată în Cauza *Preda și alții împotriva României*.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care arată, în esență, că autorii excepției își raportează critica la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, din perspectiva unei privări continue de proprietate, sens în care invocă mai multe decizii ale Curții Europene a Drepturilor Omului. Criteriile după care Curtea a analizat privarea continuă de proprietate sunt două: preluarea proprietății să nu fie validă, să fie vorba despre o preluare în fapt, astfel cum sunt preluările de la art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 10/2001, iar fostul proprietar să fie recunoscut ca atare în sensul că dreptul său de proprietate să nu fie contestat. În acest sens reglementa art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 înainte de abrogarea prin Legea nr. 1/2009. În prezenta cauză este însă incidentă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care se pune problema ocrotirii drepturilor actuale și de speranța de a vedea renăscut un vechi drept de proprietate, în acest sens fiind Hotărârea de inadmisibilitate din 16 ianuarie 1998, pronunțată în Cauza *Peter Gratzinger și Eva Gratzingerova împotriva Republicii Cehe*, precum și Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*. Autorii solicită reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale și critică

indirect deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 33 din 9 iunie 2008 și nr. 27 din 14 noiembrie 2011. În cauză se impune însă păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv considerentele care au stat la baza Deciziilor nr. 720 din 1 iunie 2010 și nr. 1.020 din 14 septembrie 2010, și respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 19 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 12.314/325/2012, **Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**. Excepția a fost invocată de Emilia Băleanu și Renate Lyttle într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva acțiunii prin care s-au solicitat despăgubiri constând în contravaloarea unui imobil naționalizat, întemeiată pe prevederile art. 480 din Codul civil din 1864 și art. 563 din Codul civil, acțiune respinsă ca inadmisibilă, motivat de faptul că există legislație specială ce reglementează cu privire la imobilele naționalizate.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în caz de inexistență sau nevalabilitate a naționalizării, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este aplicabil *rationae temporis*, chiar dacă deposedarea a avut loc anterior ratificării respectivului Protocol. Statul are obligația de a proceda la *restitutio in integrum* și de a plăti daune pentru lipsa de folosință. În acest sens, autorii invocă considerentele pe care se întemeiază hotărârile din 24 iunie 1993 și din 30 octombrie 2003, pronunțate în cauzele *Papamichaloupoulos și alții împotriva Greciei* și *Belvedere Alberghiera SRL împotriva Italiei*, și Hotărârea din 14 decembrie 2011, pronunțată în Cauza *Chiragov și alții împotriva Armeniei*. De asemenea se arată că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a fost reținută încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional sub aspectul cerinței proporționalității, prin aceea că statul a întârziat punerea în posesie a reclamantului fără să prevadă posibilitatea obținerii unei despăgubiri pentru lipsa de folosință suportată ulterior constatării nevalabilității naționalizării. Sunt indicate, cu titlu de exemplu, hotărârile din 21 iulie 2005 și din 4 noiembrie 2008, pronunțate în cauzele *Străin și alții împotriva României* și *Jantea împotriva României*. Prevederile art. 566 alin. (1) din Codul civil și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în caz de expropriere în fapt converg spre ideea că statul are obligația de a plăti daune pentru lipsa de folosință. Prevederile

art. 998 și următoarele din Codul civil din 1864 și cele ale art. 1.357 din Codul civil sunt de principiu aplicabile și depozitărilor ilegale comise de stat în perioada comunistă. Față de cele menționate, pretenția unui proprietar de imobil naționalizat fără titlu valabil de a fi despăgubit la nivelul valorii comerciale actuale a bunului său, precum și pentru lipsa de folosință este suficient de bine caracterizată atât din perspectiva Codului civil, cât și din perspectiva jurisprudenței Curții Europene.

7. Or, legea reparatorie specială la care face trimitere art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 (în prezent capitolul III din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) nu corespunde nici jurisprudenței Curții Europene și nici Codului civil, deoarece nu prevede un quantum al despăgubirii egal cu valoarea comercială de la data emiterii deciziei de despăgubire, ci egal cu valoarea orientativă din grila notarială pe anul 2013. De asemenea, în cazul cesionarilor de drepturi litigioase s-a introdus retroactiv plafonarea cuantumului despăgubirii și nu este prevăzută plata de daune pentru lipsa de folosință suportată de proprietar, iar despăgubirile bănești sunt eșalonate pe o perioadă de 7 ani, fără dobânzi și fără actualizarea despăgubirii cu indicii inflației.

8. **Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, în condițiile în care potrivit legilor speciale accesul liber la justiție este garantat, nu se poate reține că art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, care prevede posibilitatea aplicării legilor speciale față de dreptul comun, încalcă dreptul persoanelor la proprietate. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*, că statelor trebuie să li se lase o marjă de apreciere în alegerea măsurilor destinate respectării drepturilor patrimoniale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că textul de lege criticat este constituțional. Nu poate fi reținută critica privind încălcarea dreptului de proprietate, deoarece legiuitorul este îndreptățit să impună o reglementare specială într-un anumit domeniu, aplicând astfel principiul *specialia generalibus derogant*. În acest sens este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 33 din 9 iunie 2008 prin care s-a statuat că posibilitatea de a opta între aplicarea Legii nr. 10/2001 și aplicarea dreptului comun în materia revendicării, și anume Codul civil, ar însemna să se încalce principiul *specialia generalibus derogant*. Sunt invocate, de asemenea, și considerentele de principiu care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 1.020 din 14 septembrie 2010.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, introduse prin art. 1 pct. 13 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009, având următorul cuprins: „(4) *Persoana îndreptățită are obligația de a urma calea prevăzută de prezenta lege, după intrarea acesteia în vigoare. Prevederile prezentei legi se aplică cu prioritate.*”

14. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, prin raportare la art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este raportată la dispozițiile art. 11 din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din perspectiva cuantumului despăgubirilor stabilit prin legi speciale, respectiv Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 165/2013. În opinia autorilor excepției, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, statul are obligația de a proceda la *restitutio in integrum* și de a plăti daune pentru lipsa de folosință a bunului imobil.

16. Curtea observă, din analiza textului de lege criticat, că acesta reglementează cu privire la obligația persoanei îndreptățite de a urma procedura instituită prin Legea nr. 10/2001, ale cărei prevederi se aplică cu prioritate. Din această perspectivă, simpla invocare generică a textului de lege criticat, fără identificarea și a celorlalte texte din Legea nr. 10/2001, la care se raportează autorii prin excepția ridicată, referitoare la cuantumul despăgubirilor, și care nu ar fi conforme cu principiile stabilite în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, echivalează cu lipsa de motivare a excepției.

17. De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate substitui autorilor excepției în formularea unor critici de neconstituționalitate care să cuprindă indicarea prevederilor legale cuprinse în acest act normativ, incidente în soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței de judecată. Aceasta ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă în condițiile art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, iar „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezi depuse de părți*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 670 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 26 ianuarie 2015).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Emilia Băleanu și Renate Lyttle în Dosarul nr. 12.314/325/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 731

din 16 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

neconstituționalitate, făcând referire la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 376 din 22 martie 2011 și nr. 402 din 24 martie 2011. În plus, arată că prevederile Legii nr. 221/2009 nu conțin un criteriu de cetățenie potrivit căruia să se facă o diferențiere între persoanele vizate de actul normativ criticat. Prevederile art. 5 paragraful 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt aplicabile față de obiectul de reglementare al actului normativ criticat și de perioada acestuia de referință.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Karin Fabritius în Dosarul nr. 24.836/3/2012 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 311D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul asistent referă că, la dosar, apărătorul autorului excepției a depus o cerere prin care solicită judecarea cauzei în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de

5. Prin Decizia civilă nr. 2.001R din 8 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 24.836/3/2012, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Karin Fabritius într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care s-a respins cererea având ca obiect constatarea caracterului politic al măsurii administrative de deportare la muncă forțată a tatălui autorului în fosta Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste (U.R.S.S.), precum și acordarea de despăgubiri materiale și morale.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul arată că prin actul normativ criticat se creează o discriminare

nejustificată între etnicii germani care au fost deportați în temeiul aceleiași decizii, care a fost pusă în aplicare pentru unii înainte de 6 martie 1945, iar pentru alții după această dată. Aceștia din urmă sunt singurii beneficiari ai Legii nr. 221/2009. De asemenea există o discriminare nejustificată și din perspectiva celor care nu au reușit să își păstreze cetățenia română și cărora nu li se aplică nici prevederile Decretului-lege nr. 118/1990 și nici cele ale Legii nr. 221/2009.

7. Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate nu poate fi admisă în condițiile în care criticile și solicitările recurente vizează extinderea domeniului de aplicare al Legii nr. 221/2009 la alte situații decât cele expres reglementate, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că actul normativ criticat este constituțional, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia și reținut în dispozitivul actului de sesizare, îl constituie dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, din motivarea excepției, Curtea observă că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 1 alin. (3) și art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „*Constituie, de asemenea, condamnare cu caracter politic și condamnarea pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru orice alte fapte prevăzute de legea penală, dacă prin săvârșirea acestora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiunile de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.*”;

— Art. 4 alin. (2): „*Persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora. Prevederile art. 1 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*”

13. În opinia autorului excepției, textele de lege criticate încalcă prevederile art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului din Constituție, prin raportare la următoarele prevederi din Declarația Universală a Drepturilor Omului: art. 7 privind dreptul la o protecție egală a legii, art. 8 referitor la o satisfacție efectivă din partea instanțelor naționale împotriva actelor care violează drepturile fundamentale, art. 9 referitor la interzicerea arbitrarului în ce privește arestarea, deținerea sau exilarea, art. 10 privind dreptul persoanei de a fi audiată în mod echitabil și public de către un tribunal independent și imparțial și art. 28 referitor la dreptul la o orânduire socială și internațională în care drepturile și libertățile expuse în Declarație să poată fi pe deplin îndeplinite, precum și prin raportare la dispozițiile art. 9 pct. 5 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, potrivit căruia orice persoană care a fost victima unei arestări sau detențiuni ilegale are dreptul la o reparație. Așadar, Curtea urmează a se raporta la dispozițiile art. 16, art. 21, art. 23 și art. 52 din Constituție, prin prisma exigențelor cuprinse în actele internaționale anterior menționate.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 221/2009 reprezintă un act normativ prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor care au suferit condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora. Din analiza actelor dosarului rezultă că tatăl autorului excepției a fost deportat în 13 ianuarie 1945 în fosta U.R.S.S. pentru motive etnice. Curtea observă că legiuitorul a optat pentru completarea măsurilor reparatorii acordate prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 23 septembrie 2009, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 30 decembrie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 30 octombrie 2001, numai pentru persoanele care au fost condamnate politic sau cărora li s-a aplicat o măsură administrativă asimilată unei condamnări politice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, de către fosta miliție sau securitate, condamnare sau măsură al cărei caracter politic fie rezultă *ope legis*, conform art. 1 alin. (2) și art. 3 din Legea nr. 221/2009, fie trebuie constatată de o instanță judecătorească, cu aplicarea corespunzătoare a art. 1 alin. (4) din aceeași lege. Aceasta înseamnă că acea condamnare sau măsură trebuie să fi fost pronunțată, respectiv luată în perioada de referință a legii (6 martie 1945—22 decembrie 1989) pentru fapte prin săvârșirea cărora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 [a se vedea, în acest sens, cele reținute prin Decizia nr. 15 din 12 noiembrie 2012 referitoare la recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 raportat la art. 1 alin. (3) din același act normativ și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, în ceea ce privește stabilirea caracterului politic al deportării și prizonieratului în fosta U.R.S.S. anterior datei de 6 martie 1945”,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 12 decembrie 2012].

15. Criteriul temporal avut în vedere prin Legea nr. 221/2009, pentru a se constata caracterul politic al condamnării sau al măsurii administrative asimilate acesteia, nu este unul aleatoriu sau arbitrar, deoarece momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Deci, perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste, astfel încât opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este una justificată în mod obiectiv și rațional.

16. Legiuitorul este îndreptățit ca pentru situații deosebite să aplice un tratament juridic diferit, deoarece egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit (a se vedea în acest sens deciziile nr. 376 din 22 martie 2011 și nr. 402 din 24 martie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 27 iulie 2011 și, respectiv, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 12 august 2011).

17. Așa fiind, Curtea nu poate reține critica privind încălcarea art. 16 din Constituție raportat la exigențele Declarației Universale a Drepturilor Omului.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Karin Fabritius în Dosarul nr. 24.836/3/2012 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 763

din 18 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4), art. 34 alin. (1) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Toni Greblă — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător

Daniel Marius Morar — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Tudorel Toader — judecător
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 alin. (2)—(4), art. 34 alin. (1) și (2) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ion Banciu în Dosarul nr. 3.704/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 372D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că, la dosar, autorul a depus o cerere de judecare a cauzei în lipsă, iar părțile Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor au depus note prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 ca devenită inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia nr. 269 din 7 mai 2014. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 apreciază că se impune respingerea acesteia ca neîntemeiată, făcând referire la considerentele ce au stat la baza Deciziei nr. 468 din 23 septembrie 2014. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 consideră că aceasta trebuie respinsă ca inadmisibilă, deoarece textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei, hotărârea judecătorească pronunțată în cauză nefiind definitivă și irevocabilă la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin încheierea din 6 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.704/2/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 alin. (2)—(4), art. 34 alin. (1) și (2) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost invocată de intimatul-reclamant Ion Banciu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței civile prin care a fost obligată Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să emită în favoarea intimatului-reclamant o decizie reprezentând titlu de despăgubire aferent valorii rezultate din raportul de expertiză.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că art. 4 din Legea nr. 165/2013 este neconstituțional prin raportare la prevederile constituționale indicate, deoarece se aplică și cauzelor care se află în căile de atac, faze procesuale în care se critică hotărâri judecătorești pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi, în speță hotărârea fiind pronunțată la 3 septembrie 2012. Legea nr. 165/2013 nu conține numai norme de procedură care să fie, eventual, de imediată aplicare, ci și norme de drept substanțial care se reflectă asupra patrimoniului. Potrivit prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, drepturile autorului în calitate de cesionar al drepturilor litigioase urmează să fie diminuate la 15% din valoarea imobilului preluat în mod abuziv. Dispozițiile art. 34 alin. (1) și (2), precum și cele ale art. art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 sunt contrare prevederilor art. 16

din Constituție, deoarece stabilesc o discriminare între persoanele care au obținut până la data de 20 mai 2013 hotărâri judecătorești definitive și irevocabile și persoanele care până la această dată au obținut numai hotărâri judecătorești definitive.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prevederile art. 4 raportate la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 nu aduc atingere principiului neretroactivității legii, deoarece legea dispune pentru viitor cu privire la cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată în legătură cu care nu s-a pronunțat o hotărâre irevocabilă. În privința termenelor instituite prin noua procedură a Legii nr. 165/2013 se observă că acestea au ca scop tocmai instituirea caracterului de previzibilitate cerut de Curtea Europeană prin Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*. Cu privire la încălcarea art. 44 din Legea fundamentală, Curtea observă că reclamantul nu deține un bun, respectiv un drept asupra unor despăgubiri într-un anumit cuantum, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. În ceea ce privește încălcarea art. 16 din Constituție se observă că situația-premisă este diferită în privința cesionarilor care au hotărâri judecătorești definitive și irevocabile considerate „bunuri” potrivit art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, față de cesionarii care au numai hotărâri definitive.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale în măsura în care termenele instituite se aplică proceselor aflate în curs de judecată în timp ce prevederile art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate. Astfel, dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 aduc atingere art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, situația fiind similară. Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 se apreciază că aceasta nu poate fi reținută. Legiuitorul a înțeles să reglementeze diferit situația cesionarilor față de categoria beneficiarilor Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, ceea ce nu este de natură să instituie discriminări, deoarece aceștia nu se află în situații similare. În plus, textele de lege criticate dispun numai pentru viitor și se aplică de la data intrării lor în vigoare unor situații juridice în curs de derulare. În acest sens sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 720 din 1 iunie 2010. Nu poate fi reținută nici critica privind nesocotirea principiului egalității în fața legii, deoarece situația generată de prevederile legale criticate nu este de natură a aduce atingere acestui principiu doar pentru că legiuitorul a ales să reglementeze în mod diferit modalitatea de calcul al despăgubirilor în vederea emiterii titlului de despăgubire.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia și reținut în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 1 alin. (3), art. 4, art. 24 alin. (2)—(4), art. 34 alin. (1) și (2) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. În realitate, Curtea observă, astfel cum rezultă din motivarea autorului excepției, raportată la circumstanțele cauzei că obiectul excepției îl constituie prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4), art. 34 alin. (1) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (3): „*În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).*”;

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică [...] cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor[...], la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 24 alin. (2)—(4): „*În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).*”

(3) Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”;

— Art. 34 alin. (1): „*Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”;

— Art. 41 alin. (5): „*Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21.*”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și a legii, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 126 privind instanțele judecătorești și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, aceasta a fost admisă, Curtea constatând că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34

alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Întrucât cauza se afla pe rolul instanței la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, iar criticile de neconstituționalitate vizează textele de lege criticate în interpretarea ce a fost declarată neconstituțională prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, precum și faptul că decizia menționată a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării instanței constituționale, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

15. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză instanța de judecată urmează să respecte Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, potrivit jurisprudenței Curții — de exemplu, Decizia nr. 404 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 11 august 2014 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității pot reprezenta temeiul unei cereri de revizuire, conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, raportat la incidența acestor ultime articole în speță.

16. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, sub aspectul încălcării dreptului de proprietate și a principiului egalității, Curtea reține că legiuitorul a reglementat în mod diferit modalitatea de despăgubire, în raport cu persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, respectiv persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, și persoanele către care au fost înstrăinate drepturile convenite potrivit legilor de restituire a proprietății. În ceea ce privește pretinsa discriminare creată prin textele de lege criticate, persoanele anterior menționate se află în aceeași situație juridică, făcând parte din categoria persoanelor îndreptățite la obținerea măsurilor reparatorii prevăzute de acest act normativ, în sensul art. 1 alin. (3) și art. 3 pct. 3 din Legea nr. 165/2013. Însă, acordarea unor măsuri reparatorii diferite, în funcție de beneficiarii acestora, echivalează cu instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca aceasta să constituie însă o discriminare, dat fiind faptul că, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție sau a celor convenționale relative la interzicerea discriminării. Opțiunea legiuitorului de a exclude de la măsura reparatorie a restituirii în natură, precum și de la cea a compensării integrale prin puncte a persoanelor în patrimoniul cărora a fost transmis, prin intermediul unor contracte cu titlu oneros, dreptul de a obține măsurile reparatorii apare ca fiind justificată în mod obiectiv și rezonabil, dat fiind faptul că asupra acestora din urmă nu s-au răsfrânt direct sau indirect măsurile de preluare abuzivă. De altfel, caracterul abuziv al preluării bunurilor imobile de către stat, aspect ce s-a răsfrânt asupra persoanelor, legislația cu caracter reparativ a vizat exclusiv titularul dreptului sau pe moștenitorii acestuia (a se vedea în acest sens Decizia nr. 197 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 19 iunie 2014).

17. De asemenea, Curtea observă că măsura legislativă criticată păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — despăgubirea integrală doar a titularilor originari ai măsurilor reparatorii sau a moștenitorilor acestora — și mijloacele folosite — plafonarea despăgubirii în ceea ce privește cesionarii.

18. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acestea sunt criticate prin prisma unei omisiuni de

reglementare, în sensul că nu se referă și la cesionarii de drepturi care au o hotărâre definitivă, aceștia fiind supuși unei discriminări prin comparație cu cesionarii care au obținut o hotărâre definitivă și irevocabilă. În ceea ce privește diferența de tratament între cesionarii de drepturi ale căror cereri de chemare în judecată s-au soluționat definitiv și irevocabil anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și care beneficiază de prevederile art. 41 alin. (5) din actul normativ criticat, față de cesionarii care nu au obținut încă o atare hotărâre, Curtea constată că aceasta derivă din succesiunea în timp a actelor normative în materie, mai concret din aplicarea principiului general de drept *tempus regit actum*. Privită din această perspectivă, deosebirea de tratament juridic este întemeiată pe un criteriu obiectiv și rezonabil, fiind astfel de neconceput, în acord cu principiul constituțional al neretroactivității legii civile, ca legea nouă să se aplice și cesionarilor de drepturi ale căror cereri de chemare în judecată au fost soluționate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. În legătură cu aspectul menționat mai sus, Curtea a reținut că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și discriminări (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011). Respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică în decursul perioadei în care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate. Mai mult, în privința obiectului de reglementare a legii analizate, intervenția legiuitorului nu este una aleatorie, ci a fost justificată și impusă firesc ca urmare a pronunțării Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*. Având în vedere cele expuse, nu se poate reține o încălcare a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Constituție cu privire la existența unei pretinse

discriminări între cesionarii de drepturi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 321 din 10 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 5 august 2014).

19. În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dreptului de proprietate al cesionarului, ceea ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată. Așa cum a reținut Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, în acord cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statul are dreptul de a expropria bunuri — inclusiv orice drepturi la despăgubire consfințite de lege — și de a reduce, chiar foarte mult, nivelul despăgubirilor prin mijloace legislative, cu condiția ca valoarea despăgubirii acordate pentru o privare de proprietate operată de stat să fie în mod rezonabil proporțională cu valoarea bunului. Totodată, în sensul jurisprudenței Curții Europene, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu garantează un drept la o compensație integrală în orice circumstanțe, o compensație numai parțială nefăcând privarea de proprietate nelegitimă *eo ipso* în toate cazurile. În mod special, anumite obiective legitime, de utilitate publică, precum cele care urmăresc măsuri de reformă economică sau de dreptate socială pot milita pentru o rambursare mai mică decât valoarea de piață integrală (a se vedea în acest sens hotărârile din 21 februarie 1986 și din 8 iulie 1986, pronunțate în cauzele *James și alții împotriva Regatului Unit* și, respectiv, *Lithgow și alții împotriva Regatului Unit*). Prin urmare, în prezenta cauză, împrejurarea că legiuitorul român a stabilit că singura măsură reparatorie care se poate acorda altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, este compensarea prin puncte, precum și faptul că a plafonat despăgubirile acordate în situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății nu echivalează cu o expropriere, această reglementare încadrându-se în sfera măsurilor cu caracter general sugerate chiar de Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fi adoptate de statul român.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție de neconstituționalitate ridicată de Ion Banciu în Dosarul nr. 3.704/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2015 al Administrației Naționale de Meteorologie,
care funcționează sub autoritatea Ministerului Mediului,
Apelor și Pădurilor**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unități administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct sau indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2015 al Administrației Naționale de Meteorologie, care funcționează sub autoritatea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Angajarea sumelor alocate de la bugetul de stat se face cu respectarea art. 39 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2015 nr. 186/2014.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Grațiana Leocadia Gavrilescu

Ministrul muncii, familiei,

protecției sociale

și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

Ministrul finanțelor publice,

Darius-Bogdan Vâlcov

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR
 ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ DE METEOROLOGIE
 Șos. București—Ploiești nr. 97, sectorul 1, București
 Cod unic de înregistrare: 11672708

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2015

-mii lei-

		INDICATORI	Nr. rd.	BVC an 2015
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	56245
	1	VENITURI TOTALE din exploatare, din care:	2	56045
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0
		b) transferuri, cf.prevederilor Legii nr. 186/2014	4	44200
	2	VENITURI FINANCIARE	5	200
	3	VENITURI EXTRAORDINARE	6	0
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	54838
	1	CHELTUIELI DE exploatare, din care:	8	54588
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	13423
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	2980
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	35133
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	28903
		C1 ch. cu salariile	13	25900
		C2 bonusuri	14	3003
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	0
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	324
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	5906
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	3052
	2	CHELTUIELI FINANCIARE	20	250
	3	CHELTUIELI EXTRAORDINARE	21	0
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	1407
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	225
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	1182
	1	Rezerve legale	25	59
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	0
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	0
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	0
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	0
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	1123

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	110
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	616
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	0
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	0
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	0
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	507
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	1268
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	1268
	a)	cheltuieli materiale	38	50
	b)	cheltuieli cu salariile	39	1000
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	50
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	0
	e)	alte cheltuieli	42	168
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	8658
	1	Alocații de la buget	44	810
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	0
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	8658
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	1252
	2	Nr.mediu de salariați total	49	1258
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	1872,95
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	1715,69
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	44,55
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	0
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	975
	8	Plăți restante	55	0
	9	Creanțe restante	56	124

*)Rd.50= Rd 155 din Anexa de fundamentare nr. 2

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU
SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 205/2007 privind aprobarea laboratoarelor naționale de referință și a atribuțiilor acestora

Văzând Referatul de aprobare nr. 938 din 19 februarie 2015, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 205/2007 privind aprobarea laboratoarelor naționale de referință și a atribuțiilor acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2008, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Laboratoarele naționale de referință pentru sănătatea și bunăstarea animalelor, prevăzute în cap. I din anexă, se organizează în cadrul Institutului de Diagnostic și Sănătate Animală, laboratoarele naționale de referință pentru siguranța alimentelor de origine animală și a furajelor, prevăzute la pct. 1—21 cap. III din anexă, se organizează în cadrul Institutului de Igienă și Sănătate Publică Veterinară, laboratorul național de referință, prevăzut la pct. 22 cap. III din anexă, se organizează în cadrul Laboratorului sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor din cadrul Direcției Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor București, laboratorul național de referință, prevăzut la pct. 23 cap. III din anexă, se organizează în cadrul Institutului pentru Controlul Produselor Biologice și Medicamentelor de Uz Veterinar, iar cele prevăzute în cap. IV din anexă se organizează în cadrul direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor menționate la acest capitol.”

2. În anexă, la capitolul III, punctul 22 va avea următorul cuprins:

„22. Laboratorul Național de Referință pentru B3a (dioxine).”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,

Csutak Nagy Laszlo,

vicepreședinte — subsecretar de stat

București, 24 februarie 2015.

Nr. 17.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 3

din 19 ianuarie 2015

Dosar nr. 12/2014

Ionuț Mihai Matei	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Luciana Mera	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Mariana Ghena	— judecător la Secția penală, judecător-raportor
Luminița Livia Zglimbea	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Aurel Gheorghe Ilie	— judecător la Secția penală
Elena Floarea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbărcă	— judecător la Secția a II-a civilă
Marioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Sîrbu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 12/2014 este legal constituit conform dispozițiilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și conform art. 272 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ionuț Mihai Matei.

La ședința de judecată participă doamna Marinela Mincă, procuror-șef al Biroului de reprezentare, Serviciul judiciar penal, Secția juridică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Florin Nicușor Mihalache, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, conform art. 273 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul

în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală privind admiterea în principiu a contestației în anulare referitor la participarea procurorului la desfășurarea acestei proceduri.

Reprezentantul procurorului general, doamna procuror-șef Marinela Mincă, a precizat că recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 471 alin. (3) și art. 472 din Codul de procedură penală și a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în cameră de consiliu, fără citarea părților și cu participarea procurorului.

Președintele completului, domnul judecător Ionuț Mihai Matei, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală privind admiterea în principiu a contestației în anulare referitor la participarea procurorului la desfășurarea acestei proceduri.

2. Examenul jurisprudențial

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a învederat că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național referitor la aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, privind participarea procurorului la desfășurarea acestei proceduri, s-au evidențiat trei orientări, conturând astfel caracterul neunitar al practicii judiciare sub acest aspect.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Într-o primă orientare a practicii, unele instanțe au examinat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare în ședință publică, cu sau fără citarea părților și cu participarea procurorului.

3.2. Într-o a doua orientare a practicii, alte instanțe au analizat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare în camera de consiliu, cu sau fără citarea părților și fără participarea procurorului.

3.3. În fine, într-o a treia orientare a practicii, alte instanțe au examinat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare **în camera de consiliu, cu sau fără citarea părților, dar cu participarea procurorului.**

4. **Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** este în sensul orientării jurisprudențiale potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează **în camera de consiliu, fără citarea părților și cu participarea procurorului.**

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauză privind sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, a constatat că recursul în interesul legii este admisibil și a opinat că judecata admisibilității în principiu a contestației în anulare se face în camera de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului.

În esență, judecătorul-raportor a arătat că dispozițiile art. 431 din Codul de procedură penală reglementează etapa admiterii în principiu a contestației în anulare, stabilind în primul alineat procedura de urmat, prin mențiuni exprese privind natura ședinței de judecată (camera de consiliu) și citarea părților (fără citare), iar în al doilea alineat obiectul examinării admisibilității în principiu, respectiv verificarea îndeplinirii cumulative a următoarelor condiții: cererea de contestație a fost introdusă în termenul legal; motivul invocat este unul dintre cele prevăzute la art. 426; în sprijinul contestației s-au depus ori s-au invocat dovezi care sunt la dosar.

Cu toate că nu există o dispoziție expresă privind participarea procurorului la examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, dispozițiile art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală trebuie interpretate în sensul că judecarea admisibilității în principiu a contestației în anulare se face în camera de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului, deoarece atunci când legiuitorul a avut în vedere neparticiparea procurorului, a prevăzut în mod expres acest aspect.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție**, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 din Codul de procedură penală, referitoare la titularul sesizării și la depunerea hotărârilor definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Practica neunitară ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost generată de interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, în practica instanțelor de judecată fiind conturate trei orientări:

Într-o primă orientare, instanțele au examinat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare **în ședință publică, cu sau fără citarea părților și cu participarea procurorului.**

Într-o a doua orientare, instanțele au analizat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare **în camera de consiliu, cu sau fără citarea părților și fără participarea procurorului.**

Într-o a treia orientare, instanțele au examinat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare **în camera de consiliu, cu sau fără citarea părților, dar cu participarea procurorului.**

În privința dispozițiilor legale supuse interpretării și aplicării unitare, Înalta Curte constată că art. 431 din Codul de procedură penală reglementează procedura admiterii în principiu a contestației în anulare:

„(1) Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților.

(2) Instanța, constatând că cererea de contestație în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se

sprijină contestația este dintre cele prevăzute la art. 426 și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate.”

Așa cum se poate observa, stabilind procedura de urmat și obiectul examinării admisibilității în principiu, legiuitorul nu a prevăzut în mod expres participarea procurorului în această procedură prealabilă judecării în fond a contestației în anulare.

Înalta Curte reține pe de o parte faptul că dispozițiile art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală, care consacră obligativitatea prezenței procurorului la judecată, instituie o regulă cu caracter general, incidentă ori de câte ori este vorba despre o activitate procesuală de judecată, inclusiv în materia căilor extraordinare de atac, în lipsa unei dispoziții exprese contrare.

Admiterea în principiu a contestației în anulare presupune ca instanța să verifice, între altele, dacă motivele concrete invocate în susținerea căii extraordinare declarate se încadrează în cazurile expres și limitativ prevăzute în art. 426 din Codul de procedură penală, în condițiile în care reglementarea actuală a acestora este diferită de cea prevăzută în Codul de procedură penală din 1968, prin preluarea unora dintre cazurile de casare regăsite anterior în materia recursului.

În sprijinul argumentelor invocate sunt și dispozițiile art. 427 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora contestația în anulare poate fi făcută de oricare dintre părți, de partea vătămată sau de către procuror. Totodată, prin art. 426 din Codul de procedură penală au fost introduse cazuri noi pentru care poate fi promovată contestația în anulare, cu titlu de exemplu fiind cazurile prevăzute la lit. c), dacă hotărârea a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului, lit. d), dacă instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate, sau cel de la lit. e), când judecata a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii.

Pe de altă parte, pentru participarea procurorului în această procedură pledează și dispozițiile art. 430 din Codul de procedură penală referitoare la suspendarea executării hotărârii atacate, măsură care poate fi dispusă de instanța sesizată „luând concluziile procurorului”. Din examinarea acestei dispoziții legale rezultă că instanța decide asupra suspendării executării hotărârii fie mai înainte, fie cel mai târziu odată cu admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, iar aspectele analizate sunt similare, dacă nu chiar identice cu cele verificate pentru admisibilitatea în principiu.

Or, în lipsa unei dispoziții exprese contrare, luarea concluziilor procurorului presupune exprimarea punctului său de vedere în condiții de oralitate, iar acest fapt nu poate avea loc decât prin participarea sa la o ședință de judecată.

Concluzia neparticipării procurorului în procedura admiterii în principiu a contestației în anulare, dedusă din absența unei prevederi legale în acest sens, este infirmată de faptul că, dacă legiuitorul ar fi dorit o asemenea ipoteză, ar fi reglementat-o în mod expres, așa cum a făcut de pildă în cuprinsul art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală.

În acest context, nu este lipsit de relevanță faptul că dispoziția legală sus-amintită a format obiectul analizei Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a **procurorului** și a intimaților” este neconstituțională.

Potrivit art. 29 raportat la art. 30 lit. b) din Codul de procedură penală, procurorul este participant în procesul penal, iar

drepturile și obligațiile procesuale ale acestuia sunt exercitate în vederea verificării legalității aplicării dispozițiilor legale.

În fine, Înalta Curte constată că nici în reglementarea anterioară a contestației în anulare (a se vedea art. 391 din Codul de procedură penală din 1968) nu a existat o prevedere legală expresă privind participarea procurorului la examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, însă jurisprudența în această materie, inclusiv a instanței supreme, a fost în sensul participării procurorului atât la judecarea admisibilității în principiu, cât și la judecarea pe fond a contestației în anulare.

Or, în lipsa unei modificări a dispozițiilor legale relevante, nu există nicio rațiune pentru schimbarea jurisprudenței în materie,

având în vedere caracterul acesteia de componentă a conceptului autonom de lege, astfel cum a fost configurat în practica instanței europene de contencios al drepturilor omului.

În considerarea celor expuse, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală, Completul pentru judecarea recursului în interesul legii va admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va stabili că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în cameră de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală stabilește că:

Admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în cameră de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 ianuarie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
judecător **IONUȚ MIHAI MATEI**

Magistrat-asistent,
Florin Nicușor Mihalache

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

